

Symposium Jürgen Peeters, Postel, 20 mei 2010

“Begeleiden vanuit de onderstroom”

Wanneer I.V.-therapeuten een bijzondere realisatie neerzetten, dan proberen we er als redactie bij te zijn. Tien jaar geleden creëerde Jürgen Peeters de zelfstandige praktijk “De Onderstroom” voor therapie, supervisie en vorming. En met success! Hij heeft zijn naam kunnen vestigen in het hulverleningslandschap en onder I.V.’ers. Tien jaar begeleiden vanuit de Onderstroom door Jürgen Peeters stond weliswaar centraal, maar het was toch ook een I.V.-feest. Bij het binnen komen, werd je al dadelijk verwelkomd door Hilde Vleugels en Bruno Van den Bosch en we herkenden vele I.V.-gezichten.

Wie zat er in het publiek? Magdaleen de Bruyckere, Guy Wouters, een hele boel “jongere” I.V.’ers, familie, vrienden en verder hulpverleners allerhande...

Jürgen Peeters getuigde van zichzelf die dag. Tegelijkertijd serieus en grappig. Rustig en dynamisch, nederig en zelfzeker, kijkt op naar mensen en poneert zichzelf, chaotisch en gestructureerd, semantisch en gevoelig, zeer ambitieus maar ook een gezinsman. Als supervisor staat hij ervoor gekend dat hij niet zozeer naar het proces gaat van de cliënt, maar wel naar het proces van de therapeut zelf. Wat gebeurt met hem wanneer hij verbinding maakt met de ander. Jürgen legt er steeds de vinger op. Maar in de volgende Metafoor laten we hem uitgebreid aan het woord. Het mooie gevarieerd programma en het publiek illustreerde mooi de invloedssferen van Jürgen: Bruno Van den Bosch, Martine Delfos en Richard Normann waren de sprekers.

Na een drankje begon het symposium. Na een korte inleiding maakte Jürgen Peeters strategisch een zeer goede beweging: hij kondigde Richard Normann aan!

Richard Normann, advanced Rots en Water trainer, gespecialiseerd in groepsdynamica, begon de dag met bewegen... we stonden in een kring achteraan de ruimte, niet echt voorzien op “lijfwerk”, een koude vloer en veel stoelen... Een hele hoop bekende en onbekende gezichten, therapeuten, opvoeders, geïnteresseerden. Een verzameling mensen.

Met een paar oefeningen bewogen we doorheen de ruimte, in allerlei variaties, en dan noemde hij plots “elleboog”, en we moesten dan zoveel mogelijk ellebogen aanraken... Er kwamen met een glimlachen op ieders gezicht, er was contact gemaakt... Toen was het “knie” en “voet”... het werd een levendige en grappige ontmoeting...

Dan deden we oefeningen twee aan twee, vanuit een goede gronding: gronden, centeren aandacht naar binnen, buik licht aanspannen. De ander aankijken, echt aankijken vanuit contact met jezelf, en dan weer verder, nog iemand zoeken, aarden, elkaar aankijken... We ontmoetten elkaar. We bleven in voeling met onszelf.

De volgende oefening was per twee elkaar met de handen kort uit het evenwichtspunt duwen: je kan snel bewegen, krachtig bewegen, bewegen als een rots, en ook soms bewegen als water, en door terugwijken de ander via zijn stootkracht uit het midden brengen... Leuk om te doen, fijn

om te zien en te ervaren, het leek speels en krachtig en verrassend.

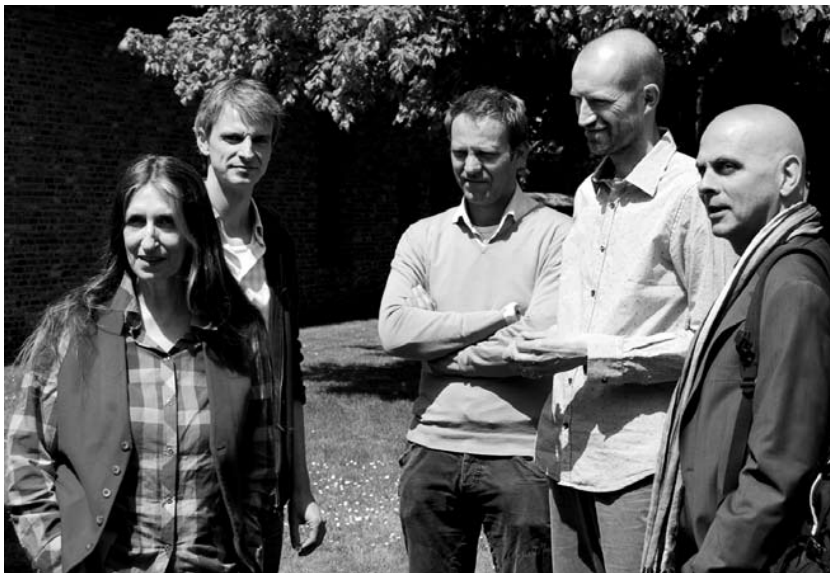
Dan aanraken vanuit respect, je handen op twee schouders leggen, de nek en schouders masseren met zachte handen, links, rechts, wrijven, dan een regenbuitje, met harde vingers, een sneeuwstorm die voorbij kwam, getrommel met holle handpalmen op de rug, en een windvlaag om af te wrijven naar beneden. Het hele weergebeuren trok voorbij en de mooie natuurmetaforen spraken iedereen wel aan: rots, water, regen, sneeuw, wind...

Eenvoudige woorden, eenvoudige gebaren en oefeningen, en wat er gebeurde was fijn: een groep ontstond.

Bruno Van den Bosch bracht in zijn zo gekende en geapprecieerde stijl de I.V.-boodschap. Natuurlijk ging hij ook naar de metafoor zelf. De onderstroom die zonder gezien te zijn onzettend veel kracht uitoefent.

Die ons voert naar verre afstanden...

Maar Martine Delfos mocht de dag afronden. Hippie-achtige lange haren, haar stralende ogen en een warme glimlach die ze voor iedereen, ook al kende je haar niet, in petto leek te hebben. Ik had al wel van haar gehoord en dacht ze een ‘kindertherapeute was’. Niets bleek minder waar. Martine Delfos is behalve psycho-therapeute voor kinderen en volwassenen ook wiskundige én een wetenschappelijk onderzoekster die de wereld rondreist (Congo, Bosnië, Aruba) om

*Als slot kreeg Jürgen van zijn vrouw een beeldje..
de foto zegt genoeg...*

Ook voor deze redactieleden een fijne dag...

onderzoek te doen naar autisme bijvoorbeeld of naar de verwerking van verkrachting in oorlogssituaties.

Een bijzondere dame dus. Op het symposium gaf ze een lezing over 'werken vanuit echtheid' in een dynamische, grappige, maar evengoed ook ernstige stijl. Wat ik onthoud?

'Ouder zijn helpt, voor bijna alles, ook voor je therapeut-zijn'. Wat ik als therapeut kan doen, zegt Martine, is mijn ervaring en wijsheid delen, voor wat het waard is, opdat de ander het misschien allemaal iets sneller doorheeft dan ik zelf. Voorwaar een ontspannen en relativerende kijk op psychotherapie. Wat trouwens erg effectief is in therapie, is de relatie, het contact. Dat staaftde Martine met interessant onderzoek. Daarom is het belangrijk om je met de cliënt te verbinden. Dat lukt met iedereen, zegt Martine, ook met cliënten die je niet leuk vindt. Als je goed kijkt, is er altijd wel iets wat je raakt. En Martine vertelt hoe ze zelf ooit afkeer voelde voor een ordinaire prostituee die bij haar in therapie kwam. Toen de dame bij het beklimmen van de trap op haar hoge hakken struikelde, voelde Martine bezorgdheid en dacht ze 'O, ik zal haar moeten dragen'. En zo was er meteen een band ontstaan. Therapie is ook: er zijn om de ander tot rust te laten komen en weer bij zijn eigen deskundigheid te brengen. Adviezen geven mag, zegt Martine, maar de beste respons hierop is dat de cliënt ze meteen verwerpt. Dat is het bewijs dat hij zijn eigen hersenen weer op 'aan' heeft gezet. En ook: pak de oplossing van de cliënt niet af, zelfs als je het zelf geen goed idee vindt. Die oplossing biedt veiligheid. Wat je wel kan aanbieden, zijn extra oplossingen, zodat de cliënt zich vrij voelt om te experimenteren. En het allerbelangrijkste: luister, kijk, voel en verbaas je, telkens opnieuw.

*Carla Rosseels,
Christel Brughmans,
Marleen Van Laere*